

Olv.: Iz 5,1-7 – Fil 4,6- 9 –Mt 21,33-43
Példabeszéd a gonosz szőlőmunkásokról

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

„Hatalmad alá tartozik Uram minden
és senki sem állhat ellen akaratodnak.
Te teremtettél mindent, az eget, a földet
és mindent, amit az ég határa magába foglal.
Te vagy a mindenség Ura.”

Gyönyörű igazságai a zsoltárosnak, csak nem igazak. Első hallásra igen, de ha belegondolunk, akkor van egyetlen teremtett lény a földön, aki Isten hatalmával is hadakozhat, Istennek is ellenállhat, az ember. Ha nem így lenne, akkor bűnt sem követhetnénk el. Bárcsak érvényesülne Isten hatalma a gondolatainkban, szavainkban, a cselekedeteinkben, akkor jobban nézne ki a világ. Tartsunk önvizsgálatot és bűnbánatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Már a harmadik vasárnap - múlt vasárnap is, előző vasárnap is, - a szőlőskertről hallottunk. A mai történet után az a kérdés fogalmazódott meg bennem, mennyire tudatos bennünk a következő: Kié a szőlő? Ebben a történetben az Isten határtalan szeretetének a titkáról van szó, mert ha nem így lenne, akkor elpusztulna a világ. A világon most nem a teremtett világra gondolok, mert amikor az emberről filozofálunk, akkor igen sokszor így közelítjük meg az ember titkát: az ember a világ. A teremtés koronája az ember. A teremtett világot az Isten a kezébe adta.

Isten határtalan szeretetéről van szó.

Az Isten határtalan szeretetének a titkával szembesülünk egészen megdöbbentő módon. Itt egy drámáról van szó és ebben a drámában *az Isten Fia a szenvedést magára vállalta*. Ennek a szenvedésnek gyümölcse a mi életünk. Gondolják el a testvérek, ha nem lenne Isten kegyelme, akkor ugyan mi lenne? Lehet, hogy filozofikusnak tűnik ez a kérdés. Valójában mindenki elpusztulna. Kikről van szó? Munkásokról, akik megölik a követeket. Végül megölik a Gazda Fiát is. Jézus fölteszi a kérdést: „Mit tesz a Gazda, ha hazajön?” „Gonoszul megbünteti őket, kivégzi őket.” Ez még az a világ, amikor szemet szemért, fogat fogért. Ez az Ószövetség világa. A történet tragédiája az, hogy közben ebbe belehalnak azok is, akik gyilkolnak. Ha nincs kegyelem, ha nincs az Isten határtalan szeretete, akkor mindannyian belehalunk a magunk gonoszságába. Egymást megöljük, és akinek sikerül megölni a másikat, az meg összeroppan a bűnei terhe alatt.

Ezért olyan fontos ennek a történetnek az üzenete: az Isten határtalan szeretete, ami másképpen azt jelenti, hogy az Isten nagylelkű, az Isten megbocsát. Ezzel új és új lehetőséget ad mindig az embernek. Miért?

Bármennyire elvadulhat a szőlő, az Isten bízik abban,
 hogy mégis csak hozhat jó gyümölcsöt,
 mert megszűnhet szívének keménysége.
 Megszűnhet szívének megátalkodottsága.
 Lehet nagylelkű, lehet türelmes, lehet irgalmas.
Tud szeretni és meghozza a gyümölcsöt.

Ki a szőlő?

Ezek után azon gondolkodjunk, hogy ki is a szőlő? Az ószövetségi Szentírásból világos és egyértelmű, a szőlő az Isten kiválasztott népe. Mindent megtett érte az Isten és mégsem hozott termést. Elárulta az Istent.

Ebben a történetben az emberekről van szó, Isten új szőlőjéről,
 Isten azon szőlőjéről, amely már nem csupán a zsidókból áll,
 hanem minden nép Isten családjához tartozhat.
 Isten mindent megtesz azért,
 hogy az ember a bűnei súlya alatt össze ne roppanjon, hanem újra kezdhesen.

Mit kellene még tennem? Milyen érdekes, Isten mintha önmagának lelkiismeret-furdalást okozna? Mit nem tettem meg? Mit kellett volna még tennem? Valójában az ember jövőjét jelenti ez az isteni magatartás, mert újra azt mondja: Meg tudjuk egymást ölni, tapasztaljuk. Képesek vagyunk egymást tönkretenni, közben mi magunk is összeroppanunk. Elhordozhatatlan terheket veszünk magunkra a gonoszságunkkal, a gyalázatos magatartásunkkal. Így nem lehet élni. Gyilkolni és a bűn terhét hordozni, így nem lehet élni. Ebben az esetben az ember csak boldogtalan lehet. Ebben az esetben nem lehet felszabadult az ember. Nem így vagyunk teremtve. Miért van mindez? Egyszerűen azért, mert halottnak nyilvánítjuk az Istent.

Ha halottnak nyilvánítjuk az Istent...

A modern gondolkodás először hangoztatta: nincs Isten, aztán: meghalt az Isten, utána: mi öltük meg az Istent. Ma halottnak nyilvánítjuk az Istent. Tegnapai újságban olvastam: „Isten kiküszöbölve.” – ez volt a címe az írásnak és megvesszük ezeket az újságokat. Nem pletykalap, napi újság. Isten kiküszöbölve és az ember belép az Isten helyébe. Végeredményben erről van szó. Halottnak nyilvánítani az Istent és akkor az ember az isten. Ha az ember az isten, akkor nincs mérce. Az érték, amit én annak tartok. Mindent az határoz meg, hogy mi az én érdekem. Az én egyéni érvényesüléséről van szó. Ez egy olyan világ, amelyben nem lehet élni.

Mit kell tenni?

Nagyon-nagyon fontos, hogy ezeken a kérdéseken elgondolkodjunk. Nagy kísértés az, hogy konferenciázunk, kitűzünk különböző igazságokat, aztán összeecsődítjük az okosokat, vagy akiket annak tartunk, ezeket meghányják-vetik és...és?

Minden azon múlik, hogy mi a gyümölcse!

Gondokról, problémákról állandóan tárgyalni, de arról nem beszélni, hogy mit kell tenni. Az az ember, akinek a mérce ő maga, az nem foglalkozik azzal, hogy mit kell tenni. Az azzal foglalkozik, ami az ő érdekét, ami az ő javát szolgálja. Olyanok vagyunk, mint az ostoba gazda, aki azt gondolja, hogy fölépíti a csűröket és akkor bebiztosíthatja az életét. Ostoba, mert azt hiszi, hogy a javakkal való kapcsolata meghatározza az életet, az az értékrend.

Egyetlen értékrend van, az egymással való kapcsolatunk. Esztelennek mondta Jézus ezt a gazdát, aki a javakban látja az élete értelmét és biztonságát.

***Életünk értelme az egymással való kapcsolatunkban van.
Annyi biztonságunk van, amennyit egymásnak tudunk adni, biztosítani.***

Mennyi problémáról beszélnek ebben a fővárosban is.
Az a megoldás, hogy eltüntetjük a problémákat?

Egy megoldás van: Mit teszünk a gondok, a bajok megszüntetéséért.

Ez a megoldás, ez a vezérlő? Nem. Miről van szó? Arról beszélnek, hogy mit kell tenni? Nem. Arról beszélnek, hogy a másik mit nem tesz. Lehet erről is beszélni. Isten kezünkbe adta a teremtet világot és ránk bízta az életet, akkor itt alapvetően arról van szó, hogy mit teszünk egymásért és nem arról, hogy mit rabolunk el egymástól. Nem arról van szó, mire jutunk a másik kárára, a másik terhére. Esztelen, aki így gondolkodik. „Mindent megtettem érted én népem, miért nem hoztok gyümölcsöt?” Elvadul, mert csak magára gondol.

Kié a szőlő?

Az Istené! Istené a világ és benne minden. Istené az életünk. Ki tudja megmérni az élete éveit? Isten kezében vagyunk. A tulajdon kérdése. Az egész gondolkodásunkat kifejezi ez. Nem birtokosok akarunk lenni, hanem tulajdonosok. A tulajdonos az Isten. Az Ő tulajdona vagyunk mi is, a szeretete hordoz bennünket. Isten nem tulajdonosnak akar minket, nem tulajdonunkba adta a földet, hanem arra, hogy birtokoljuk, arra, hogy szolgáljon bennünket.

Testvérek! A tulajdonos nem arra gondol, hogyan szolgálja az embert mindaz, ami az ő tulajdona, hanem neki mennyi hasznót hoz. Ez egy teljesen hamis gondolkodás. Gyerekkoromban még birtoklapról tudtam. Ma tulajdonlap van. Észre se vesszük, hogy az egész gondolkodásunk vakvágányra futott. Nem is gondolunk rá. Csak a különbséget kell tudni. Mi a különbség egyik és a másik között.

Kié a szőlő?

Isten határtalan szeretetéről van szó,
aki jövőt akar, jövőt a világnak, jövőt nekünk embereknek,
drámai gondolkodásunk, viselkedésünk és magatartásunk ellenére.
Ezzel lehet élni, ebből a nagylelkűségből föl lehet építeni az életet.
Csak ilyen nagylelkűségben lehet egymással is közös életet teremteni.

Testvérek! Van Isten! Él az Isten és azt akarja, hogy mi is éljünk!

+ A M E N +